

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4To/20/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8306010713
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Varga PhD., LL.M., MBA
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8306010713.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Emila Dubňanského na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.07.2024 v trestnej veci obžalovaných A. A. a B. C. pre trestný čin podvodu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, 4 písm. b/ Tr. zákona účinného do 31.12.2005 spolupáchateľstvom a iné, o odvolaní obžalovaných A. A. a B. C., proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 22.02.2024, sp. zn. 4T/164/2006, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku **z r u š u j e** napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovaní:

- B. C. D. E. F. G. B. H. I. , nar. XX.XX.XXXX v C., t. č. bytom J., K. XX, L. XXXX, M.,
- A. A. D. K. G. B. N. F. O. , nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom A. XX, G. B. P. Q.,

s ú v i n n í, ž e

1. v období od mesiaca október 2000 do novembra 2001, po predchádzajúcej vzájomnej dohode v mestách Humenné, Vranov nad Topľou a Bratislava, v súvislosti s údajným vybavovaním vstupných víz a pracovných povolení do USA, vylákali od Q. Q. sumu vo výške 3.500,- USD, R. S. sumu vo výške 15.000,- Sk (497,90 eur), C. T. sumu vo výške 2.000,- USD, D. K. sumu vo výške 150.000,- Sk (4.979,- eur), E. U. sumu vo výške 75.000,- Sk (2.489,54 eur), A. F. sumu vo výške 125.000,- Sk (4.149,23 eur), B. G. sumu vo výške 1.500,- USD, kde doposiaľ vstupné víza a pracovné povolenia nevybavili a peniaze nevrátili, čím tak spôsobili poškodeným škodu vo výške najmenej 7.000,- USD a 365.000,- Sk (12.115,78 eur),

2. dňa 27.02.2001 vo Vranove nad Topľou v PEPSI – BARE, po predchádzajúcej vzájomnej dohode v súvislosti s údajným vybavovaním vstupných víz a pracovných povolení do USA, vylákali od G. V. sumu vo výške 3.000,- USD, vstupné víza a pracovné povolenie nevybavili a peniaze nevrátili, čím tak G. V. spôsobili škodu vo výške 3.000,- USD,

3. presne nezisteného dňa koncom roka 1999 v Bratislave na Ul. Mickiewiczovej, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, v súvislosti s údajným vybavovaním vstupných víz a pracovných povolení do USA, vylákali od M. F. sumu vo výške 190.000,- Sk (6.306,84 eur), kde doposiaľ vstupné víza a pracovné povolenie nevybavili a peniaze nevrátili, čím tak M. F. spôsobili škodu vo výške 190.000,- Sk (6.306,84 eur),

obž. B. C.

4. ako konateľ spol. Albaslov, s.r.o. so sídlom Ul. Mickiewiczova č. 2, Bratislava v presne nezistenom čase dňa 22.10.2001 uviedol do omylu poškodených manželov R. A. a W. A., a to tým spôsobom, že s nimi uzatvoril zmluvu o pôžičke, kde predmetom pôžičky bola finančná hotovosť vo výške 400.000,- Sk (13.277,57 eur), ktorú v mieste ich trvalého bydliska C., X. A. I. XXXX/XX prevzal, pôžičku mal vrátiť do 31.03.2002, ale v uvedenej lehote ju nevrátil, čím tak R. A. a W. A. spôsobil škodu vo výške 400.000,- Sk (13.277,57 eur),

5. dňa 11.12.2003 v Poprade uzatvoril s leasingovou spoločnosťou spol. OTP Leasing a. s. Ul. Tallerova č. 1 Bratislava, IČO: 35845490, leasingovú zmluvu č. 03/023/052, ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo Rover 420 Di, číslo karosérie N. v hodnote 300.000,- Sk (9.958,18 eur), uhradil zvýšenú splátku v sume 75.000,- Sk (2.489,54 eur) a spracovateľský poplatok vo výške 4.500,- Sk (149,37 eur), pričom sa zaviazal vozidlo splácať v mesačných splátkach po 10.819,60,- Sk (359,14 eur) po dobu 36 mesiacov, následne uhradil dňa 18.12.2003 splátku vo výške 10.819,60 Sk (359,14 eur) a potom dňa 16.03.2003 ďalšie tri splátky, celkom v sume 32.459,- Sk (1.077,44 eur), ďalšie splátky už neuhradil, predmet leasingu previedol nezisteným spôsobom a v presne nezistenom čase na tretiu osobu, aj napriek tomu, že na prevod predmetu leasingu nemal súhlas, nebol majiteľom vozidla, čím spoločnosti OTP Leasing a. s. Bratislava, spôsobil škodu 177.221,40 Sk (5.882,67 eur),

t e d a

obž. B. C. a A. A. v bodoch 1, 2, 3

- spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatili tým, že uviedli iného do omylu a spôsobili tak na cudzom majetku značnú škodu,

obž. B. C. v bode 4

- na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu,

obž. B. C. v bode 5

- prisvojil si cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu,

č í m s p á c h a l i

obž. B. C. a A. A. v bodoch 1, 2, 3

- spolupáchateľstvom trestný čin podvodu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zákona účinného do 31.12.2005,

obž. B. C. v bode 4

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona účinného do 31.12.2005,

obž. B. C. v bode 5

- trestný čin sprenevery podľa 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona účinného do 31.12.2005,

Z a t o i m s ú d u k l a d á :

Obž. B. C.

Podľa § 37 Tr. zákona účinného do 31.12.2005, upúšťa od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 Tr. zákona účinného do 31.12.2005, lebo má za to, že trest odňatia slobody v trvaní 4 /štyroch/ rokov nepodmienečne, so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny, uložený mu rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1T/3/2000, zo dňa 02.11.2009, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5To/7/2010, zo dňa 19.05.2011, je dostatočný.

Obž. A. A.

Podľa § 250 ods. 4 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 v spojení s § 53 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 samostatný peňažný trest vo výmere 300,- /tristo/ eur, s tým, že podľa § 53 ods. 4 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 určuje, že peňažný trest môže zaplatiť v mesačných splátkach po 50,- /päťdesiat/ eur.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovuje náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 /troch/ mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku sa obom obžalovaným ukladá spoločne a nerozdielne zaplatiť poškodeným: Q. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., N. X, sumu 3.500,- USD, R. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. F. XXX, sumu 15.000,- Sk /497,90 eur/, C. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. F., G. XXX/X, sumu 2.000,- USD, D. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. P. X. X, sumu 150.000,- Sk /4.979,- eur/, E. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., N. XXXX/X, sumu 75.000,- Sk /2.489,54 eur/, A. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX, sumu 125.000,- Sk /4.149,23 eur/, B. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., R. XXX, sumu 1.500,- USD, M. F., nar. XX.XX. XXXX, bytom B. P. Q., Na vŕšku (bez popisného čísla), sumu 190.000,- Sk /6.306,84 eur/.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obž. B. C. ukladá zaplatiť poškodeným R. A., nar. XX.XX.XXXX a W. A., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom C., A. XX, sumu 100.000,- Sk /3.319,39 eur/.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodených G. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. V. X, okr. Vranov nad Topľou, a OTP Leasing, a.s., so sídlom Einsteinova 21/13, 851 01 Bratislava, s nárokmi na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Humenné napadnutým rozsudkom zo dňa 22.02.2024, sp. zn. 4T/164/2006 obžalovaných B. C. a A. A. uznal za vinných v bode 1, 2, 3 pre spolupáchateľstvo trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zákona účinného do 31.12.2005, na tom skutkovom základe, že

1. v období od mesiaca október 2000 do novembra 2001 po predchádzajúcej vzájomnej dohode v mestách Humenné, Vranov nad Topľou a Bratislava, v súvislosti s údajným vybavovaním vstupných víz a pracovných povolení do USA, vylákali od Q. Q. sumu vo výške 3.500,- USD, R. S. sumu vo výške 15.000,- Sk, C. T. sumu vo výške 2.000,- USD, D. K. sumu 150.000,- Sk, E. U. sumu vo výške 75.000,- Sk, A. F. sumu vo výške 125.000,- Sk, B. G. sumu vo výške 1.500,- USD, kde doposiaľ vstupné víza a pracovné povolenia nevybavili a peniaze nevrátili, čím tak spôsobili škodu vo výške najmenej 7.000,- USD a 365.000,- Sk,

2. dňa 27.02.2001 vo Vranove nad Topľou v PEPSI - BARE po predchádzajúcej vzájomnej dohode v súvislosti s údajným vybavovaním vstupných víz a pracovných povolení do USA, vylákali od G. V. sumu vo výške 3.000,- USD, vstupné víza a pracovné povolenie nevybavili a peniaze nevrátili, čím tak G. V. spôsobili škodu vo výške 3.000,- USD,

3. presne nezisteného dňa koncom roka 1999 v Bratislave na Ul. Mickiewiczovej, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, v súvislosti s údajným vybavovaním vstupných víz a pracovných povolení do USA, vylákali od M. F. sumu vo výške 190.000,- Sk, kde doposiaľ vstupné víza a pracovné povolenie nevybavili a peniaze nevrátili, čím tak M. F. spôsobili škodu vo výške 190.000,- Sk,

Obžalovaného B. C. uznal za vinného v bode 4 pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 a v bode 5 pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona účinného do 31.12.2005, na tom skutkovom základe, že

4. ako konateľ spol. D., s.r.o. so sídlom Ul. Mickiewiczova č. 2, v Bratislave na Ul. Grosslingovej č. 58 v presne nezistenom čase dňa 22.10.2001 uviedol do omylu poškodených manželov R. A. a W. A., a to tým spôsobom, že s nimi uzatvoril zmluvu o pôžičke, kde predmetom pôžičky je finančná hotovosť vo výške 400.000,- Sk, ktorú v mieste ich trvalého bydliska - C., X. A. I. XXXX/XX prevzal, pôžičku mal vrátiť do 31.03.2002, doposiaľ ju nevrátil, čím tak R. A. a W. A. spôsobil škodu vo výške 400.000,- Sk,

5. dňa 11.12.2003 v Poprade uzatvoril s leasingovou spoločnosťou spol. OTP Leasing a. s. Ul. Tallerova č. 1 Bratislava, IČO 35845490, leasingovú zmluvu č. 03/023/052, ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo Rover 420 Di, číslo karosérie N. v hodnote 300.000,- Sk, pri prevzatí vozidla uhradil zvýšenú splátku v sume 75.000,- Sk a spracovateľský poplatok vo výške 4.500,- Sk, pričom sa zaviazal vozidlo splácať v mesačných splátkach po 10.819,60,- Sk po dobu 36 mesiacov, následne uhradil dňa 18.12.2003 splátku vo výške 10.819,60 Sk a potom dňa 16.03.2003 ďalšie tri splátky, celkom v sume 32.459,70 Sk, ďalšie splátky už neuhradil, predmet leasingu previedol nezisteným spôsobom a v presne nezistenom čase na tretiu osobu aj napriek tomu, že na prevod predmetu leasingu nemal súhlas, nebol majiteľom vozidla, čím spoločnosti OTP Leasing a. s. Bratislava, spôsobil škodu 300.000,- Sk.

Za uvedené skutky súd obžalovanému B. C. podľa § 37 Tr. zákona účinného do 31.12.2005, za použitia článku 6 ods. 1 a článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 Tr. zákona účinného do 31.12.2005, lebo mal za to, že trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov nepodmienečne, so zaradením do prvej nápravno- výchovnej skupiny uložený mu rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1T/3/2000, zo dňa 02.11.2009, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5To/7/2010, zo dňa 19.05.2011 je dostatočný.

Obžalovanému A. A. podľa § 250 ods. 4 Tr. zákona, za použitia § 40 ods. 1, 4 písm. c/ Tr. zákona účinného do 31.12.2005, s použitím článku 6 ods. 1 a článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 53 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 samostatný peňažný trest vo výmere 300,- eur s tým, že podľa § 53 ods. 4 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 určil, že peňažný trest môže zaplatiť v mesačných splátkach po 50,- eur.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní troch mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obidvoch obžalovaných zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť škodu poškodeným Q. Q. 3.500,- USD, R. S. 15.000,- Sk (497,90 eur), C. T. 2.000,- USD, Anne Lisej 150.000,- Sk (4.979,- eur), E. U. 75.000,- Sk (2.489,54 eur), A. F. 125.000,-Sk (4.149,23 eur), B. G. 1.500,- USD, M. F. 190.000,- Sk (6.306,84 eur).

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obžalovanému B. C. uložil zaplatiť poškodeným R. A. a W. A. škodu 100.000,- Sk (3.319,39 eur).

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodených G. V. a OTP leasing s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku riadne a včas, ihneď po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku podali odvolania obžalovaní A. A. a B. C. prostredníctvom obhajcov.

Obžalovaný A. A. svoje odvolanie odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 23.04.2024. Namietal, že má za to, že rozhodnutie súdu nezodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania. Spáchanie trestného činu podvodu je podmienené o. i. vyvolaním omylu alebo uvedením do omylu. K záveru o existencii takého omylu nepostačuje len zistenie, že k vyvolaniu omylu boli poskytnuté nepravdivé údaje. Povinnosťou súdu prvého stupňa je rozhodnúť, teda posúdiť, či prokurátor uniesol alebo neuniesol dôkazné bremeno v konaní pred súdom v rozsahu podanej obžaloby. Z dôvodu absencie subjektívnej stránky jeho konania, teda zavinenia vo forme úmyslu, skutok nie je trestným činom. V konaní pred súdom chýbala konfrontácia na odstránenie rozporov vo

výpovediach svedkov a obžalovaných. Rozhodnutie prvostupňového súdu o vine a jeho odôvodnenie je nepresvedčivé a nezodpovedá obsahu skutkovej vety, že po predchádzajúcej vzájomnej dohode vylákali v súvislosti s vybavovaním vstupných víz peniaze. Má za, že v danom období bol zvýšený všeobecný záujem občanov o vycestovanie do USA a konanie poškodených bolo v snahe získať za každú cenu víza do USA, pričom bolo to ich rozhodnutie. Má za to, že skutok pri rešpektovaní platných zákonných ustanovení nemožno akceptovať ako trestný čin podvodu. Prvostupňový súd, napriek listinným dôkazom, prevzal zo skutkovej vety aj výrok „v súvislosti s údajným vybavovaním víz“, napriek tomu, že vybavovanie víz bolo reálne, čo potvrdzovali aj poškodení vo svojich výpovediach. On nemal ani dôvod predstierať okolnosti, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom, lebo sám bol jeden z tých, čo víza vybavené nemal. S obžalovaným C. sa osobne nestretával, toho ani bližšie nepoznal, iba pri stretnutiach v Bratislave sa s ním stretol spolu s ostatnými poškodenými. Má za to, že v spolupáchateľstve daný skutok nespáchal. Uplynutie viac ako 8 rokov od vznesenia obvinenia a konanie v danej veci už 23 rokov je možné z hľadiska práva na spravodlivý proces považovať za extrémny prípad, ktorý odôvodňuje zastavenie trestného stíhania. Rozhodnutie o uplatnenom nároku na náhradu škody je v rozpore so zákonom. Z hľadiska princípov, na ktorých je založený demokratický štát, je neprijateľné, aby trestným postihom jedného účastníka súkromnoprávneho vzťahu bola nahradzovaná nevyhnutná miera opatrnosti druhého účastníka. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a sám zákonným spôsobom vo veci rozhodol.

Obžalovaný C. svoje odvolanie odôvodnil podaním doručeným súdu prvého stupňa prostredníctvom obhajcu elektronickými prostriedkami s kvalifikovaným elektronickým podpisom dňa 25.04.2024. Namietal, že skutky označené v rozsudku pod bodmi 1 až 4 nenachádzajú svoje vyjadrenie vo vete právnej. Skutky v dostatočnom rozsahu s určitosťou nevyjadrujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú predpokladom pre použitie právnej kvalifikácie ako trestného činu podvodu, pričom naplnenie znakov trestného činu je potrebné nielen tvrdiť, ale aj skutkovo podložiť. Chýbajúce skutkové okolnosti v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú závažným procesným pochybením. Pre vyjadrenie objektívnej stránky trestného činu podvodu nepostačuje len konštatovanie, že mal od dotknutých osôb vylákať určitú sumu peňazí, ale je nevyhnutné, aby skutková veta obsahovala jasné vymedzenie takých skutkových okolností, z ktorých možno vyvodiť konanie, ktorým sa majú dotknuté osoby uvádzať do omylu. Zo skutkovej vety vyjadrenej v napadnutom rozsudku nie je možné zistiť, akým konaním mal uviesť dotknuté osoby do omylu. Nedostatky vo vyjadrení objektívnej stránky trestného činu podvodu v skutkovej vete napadnutého rozsudku znemožňujú náležité posúdenie toho, či dotknuté osoby pri uvádzaní do omylu splnili svoju všeobecnú prevenčnú povinnosť. Takto vymedzený skutok nie je ani v jednom prípade trestným činom. Vo vzťahu ku skutku pod bodom 5 rozsudku je potrebné uviesť, že tento v konaní nebol preukázaný bez rozumných pochybností, čo bolo potrebné vyhodnotiť v jeho prospech. Z výsluchu svedka R. jednoznačne vyplynulo, že osobné motorové vozidlo Rover 420 Di neužíval on, ale pán C. U., komu bolo aj odňaté. Z vykonaného dokazovania pritom nevyplývalo, že by si mal predmetné motorové vozidlo prisvojiť a byť to on, kto ho previedol na tretiu osobu. Okresný súd na hlavnom pojednávaní dňa 22.02.2024 vypočul ako svedka S. U., napriek tomu, že zo súdneho spisu musel mať vedomosť, že táto osoba bola prítomná na hlavnom pojednávaní dňa 06.10.2011 ako verejnosť, čo ju procesne diskvalifikovalo z možnosti byť vypočutý v konaní ako svedok. Z uvedených dôvodov navrhol, aby Krajský súd v Prešove ako nadriadený orgán rozsudok Okresného súdu Humenné zrušil a spod obžaloby ho v celom rozsahu oslobodil, prípadne, aby vrátil vec okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Na základe takto riadne a včas podaných odvolaní krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru že odvolania obžalovaných nie sú dôvodné.

Prvostupňový súd odvolaním napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že uviedol jednotlivé svedecké výpovede svedkov, ktorí boli na hlavnom pojednávaní vypočutí, resp. ich výpovede prečítané a konštatoval, že okrem uvedených svedeckých výpovedí sú obaja obžalovaní z trestnej činnosti usvedčovaní aj ďalšími, najmä listinnými dôkazmi ako správou z veľvyslanectva USA, zmluvou o budúcej zmluve, prehláseniami, zmluvou o pôžičke, výpismi z obchodného registra, zmluvou o prechode obchodného podielu, záväznou ponukou, rámcovou kúpnu zmluvou, splátkovým kalendárom, prevzatím predmetu leasingu, faktúrou, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi, ktoré tvoria obsah trestného spisu a ktoré svedčia o dôvodnosti ich trestného stíhania, teda, že sa dopustili žalovaných skutkov

a naplnili tak všetky pojmové znaky žalovaných trestných činov. Uvedenie do omylu v zmysle ustanovenia § 250 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 je také konanie, kde páchatel predstiera okolnosti, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom a môže ísť o nepravdivú informáciu. Obidvaja obžalovaní v danom prípade nepravdivú informáciu poškodeným aj skutočne dali, uviedli, že im víza, resp. pracovné povolenia do USA vybaví. Od poškodených, ktorí im na tento účel peniaze odovzdali, tieto aj prevzali. V skutočnosti sa to nestalo, obžalovaným víza, ani pracovné povolenia nevybavili a po tom čo od nich poškodení žiadali vrátenie peňazí, im peniaze nevrátili, dokonca im povedali, že víza sú už vybavené, čo tiež nebola pravda. Takýmto spôsobom a konaním poškodeným spôsobili škodu. Obdobným spôsobom, uvedením nepravdivej informácie obžalovaný C. spôsobil škodu aj poškodeným manželom A., keď od nich žiadal a aj dostal peniaze na vopred dohodnutý účel, no nakoniec ich nepoužil na tento účel, ale na iný, ani ich nevrátil v dohodnutej lehote, ale po tom, čo bolo na neho podané trestné oznámenie a vo veci začalo trestné konanie, časť pôžičky vo výške 300.000,- Sk vrátil. Z toho je zrejmé, že obžalovaný C. aj tomto prípade konal podvodne, lebo peniaze použil na iný ako dohodnutý účel. Pokiaľ ich na tento účel nepoužil, tak ich mal vrátiť, tak ako sa zaviazal v zmluve o pôžičke, čo sa nestalo. V súvislosti so skutkom uvedeným pod bodom 5 rozsudku súd uvádza, že obžalovaný C. je dostatočne usvedčovaný výpoveďami svedkov S. U., C. U., R. M. a Z. R., ktorí potvrdili, že obžalovaný s leasingovou spoločnosťou uzatvoril zmluvu, predmetom ktorej bolo motorové vozidlo v hodnote 300.000,- Sk, svedok M. potvrdil, že toto motorové vozidlo obžalovaný aj prevzal a zaplatil prvú zvýšenú splátku výške 75.000,- Sk, spracovateľský poplatok vo výške 4.500,- Sk a zaviazal sa vozidlo splácať mesačnými splátkami po dobu 36 mesiacov a po uhradení štyroch splátok vozidlo previedol na inú osobu bez toho, aby na to mal súhlas, čím takto leasingovej spoločnosti OTP leasing spôsobil škodu. V danom prípade súd neuveril obrane obžalovaného, že predmetné motorové vozidlo z leasingovej spoločnosti neprevzal, lebo o jeho prevzatí svedčí protokol o prevzatí a tiež nie je logické, aby motorové vozidlo neprevzal a za neho zaplatil zvýšenú splátku vo výške 75.000,- Sk a následne ďalšie 3 alebo 4 splátky. Je nepochybné a výpoveďami svedkov Q., Q., S., T., K., U., F., G., V. a F. bolo preukázané, že obaja obžalovaní vo vymedzenom období, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, v súvislosti s údajným vybavovaním víz a povolení do USA vylákali a prevzali od uvedených osôb rôzne sumy a spôsobili uvedeným osobám značnú škodu. Je zrejmé, že obaja obžalovaní vylákali peniaze na vybavenie víz a pracovných povolení do USA, čo sa však nestalo, ani po tom čo víza a povolenia nevybavili, peniaze im nevrátili. Je zrejmé, že obaja obžalovaní museli toto svoje konanie vzájomne koordinovať, lebo inak by obžalovaný A. nevedel, koľko peňazí má od poškodených zobrať a kedy ich má obžalovanému C. doniesť a odovzdať, resp. prísť s poškodenými do Bratislavy v súvislosti s vybavovaním víz a pracovných povolení, čo, podľa súdu, svedčí o tom, že skutočne skutkov uvedených v bodoch 1, 2, 3 sa dopustili v spolupáchateľstve. Aj keď obžalovaný A. na svoju obranu uvádzal, že on sa trestnej činnosti nedopustil a nemal dôvod ju páchať, tak, podľa názoru súdu, motívom spoločného konania s obžalovaným C. mohla byť tá skutočnosť, že on sám mal záujem pracovať pre C. a tento mu aj sľúbil, že mu vybaví vízum, resp. pracovné povolenie do USA aj pre neho, a tak pravdepodobne vznikla aj dohoda na spoločnom postupe pri vyberaní peňazí za to, že budú poškodeným vybavovať víza, resp. pracovné povolenia do USA. Pokiaľ obaja obžalovaní uvádzajú, že k dohode medzi nimi nedošlo, tak ich spoločné konanie a postup v tejto trestnej veci ako je uvedený v bodoch 1 až 3 rozsudku, potvrdzuje opak. V súvislosti s obranou obžalovaného A., že on sa žiadnej trestnej činnosti nedopustil, súd uvádza, že vo viacerých prípadoch bol to práve obžalovaný A., za ktorým chodili poškodení, aby im vybavil víza, resp. pracovné povolenia do USA. Jemu odovzdávali peniaze, teda musel vedieť, od koho má akú sumu zobrať a na tom sa predsa musel dohodnúť s obžalovaným C., ako aj na tom, kedy, kde a za kým majú prísť s poškodenými do Bratislavy. Sám obžalovaný A. vo svojej výpovedi, okrem iného, uviedol, že niekto sa jemu ozval a prišiel za ním, že chce prácu, víza a on následne kontaktoval spoluobžalovaného C., ktorý mu povedal ako sa to bude diať a ako sa presunú peniaze. Pokiaľ obžalovaný A. uvádza, že on dal obžalovanému C. peniaze, aby vybavil víza, resp. pracovné povolenie do USA aj pre neho, tak, podľa názoru súdu, práve na základe toho zrejme došlo k vzájomnej dohode, že takto budú postupovať aj vo vzťahu k ostatným poškodeným. Súd má za to, že pokiaľ s niektorými poškodenými išli, resp. boli na ambasáde USA, tak to urobili iba navonok, aby ich konanie vyzeralo vierohodnejšie. Pokiaľ by nekonali takýmto podvodným spôsobom, tak po tom, čo sa im víza, resp. pracovné povolenia nepodarilo vybaviť, mali prevzaté peniaze poškodeným ihneď vrátiť. O podvodnom konaní obžalovaných svedčí aj to, že v niektorých prípadoch niektorých poškodených oklamali tým, že im hovorili, že sa víza vybavujú, resp. už sú vybavené, čo sa nezakladalo na pravde. Ani v jednom prípade jednotlivým poškodeným víza resp. pracovné povolenia nevybavili, peniaze im nevrátili a nepreukázali, aby ich skutočne použili od poškodených zmysluplne na vopred dohodnutý účel. O podvodnom konaní obžalovaného A. svedčí aj skutočnosť, že určitým poškodeným sľúbil, že víza budú vybavené v určitej lehote, dokonca klamal, že už sú vybavené, len po nich treba ísť do

Bratislavy, resp. je potrebné doplatiť ešte určitú sumu. O podvodnom konaní svedčí aj to, že tvrdili, že ak sa víza nepodarí vybaviť, peniaze budú vrátené, ale vrátené neboli. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že všetci poškodení si boli vedomí, že od obžalovaných chceli, aby vybavili víza, resp. pracovné povolenia do USA, ktoré si sami nemohli, resp. nedokázali vybaviť oficiálnou cestou a preto za toto zaplatili požadované sumy. Výpoveďami svedkov A., A. a H. B. bolo zase preukázané, že obžalovaný C. ako štatutárny zástupca spoločnosti D. s.r.o. uviedol do omylu manželov A. a uzatvoril s nimi zmluvu o pôžičke, predmetom ktorej bola finančná hotovosť vo výške 400.000,- Sk a tieto prevzal a zaviazal sa ich vrátiť do 31.03.2002, avšak ich nevrátil, začal ich vracieť až po tom, čo bolo začaté trestné stíhanie. Výpoveďami svedkov C. U., S. U. a Z. R. je zase obžalovaný C. usvedčovaný z toho, že s leasingovou spoločnosťou OTP leasing a.s. uzatvoril leasingovú zmluvu, predmetom ktorej bolo konkretizované motorové vozidlo v hodnote 300.000,- Sk, toto vozidlo prevzal a zaplatil zvýšenú splátku v sume 75.000,- Sk, spracovateľský poplatok vo výške 4.500,- Sk a zaviazal sa toto vozidlo splácať mesačnými splátkami po dobu 36 mesiacov, pričom po uhradení štyroch splátok vozidlo previedol na tretiu osobu bez súhlasu, čím leasingovej spoločnosti spôsobil väčšiu škodu.

Úvodom krajský súd v tejto trestnej veci konštatuje, že v predmetnej veci už dvakrát rozhodol, keď uznesením zo dňa 07.10.2020, sp. zn. 6To/21/2020 a následne aj uznesením zo dňa 18.07.2023, sp. zn. 4To/18/2023 zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol. V ostatnom zrušujúcom uznesení krajský súd konštatoval, že vzhľadom na to, že obhajkyňa obžalovaného C. JUDr. Ing. Renáta Vorobelová nebola oprávnená zastupovať obžalovaného C. na hlavnom pojednávaní v dňoch 03.10.2022, 30.11.2022 a 05.12.2022, nakoľko v tom čase už bola vyčiarknutá zo zoznamu advokátov vedeného Slovenskou advokátskou komorou, pričom u obžalovaného C. išlo o dôvod povinnej obhajoby, bolo potrebné, aby súd prvého stupňa zopakoval všetky dôkazy vykonané na termínoch hlavného pojednávania po dni 19.07.2022, kedy došlo k vyčiarknutiu obhajkyne JUDr. Ing. Vorobelovej zo zoznamu advokátov a to dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní dňa 30.11.2022, teda výsluch svedka S. U. a listinné dôkazy, keďže na hlavnom pojednávaní dňa 03.10.2022 súd dokazovanie nevykonával a na hlavnom pojednávaní dňa 05.12.2022 bol iba vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa. Zároveň krajský súd okresnému súdu vytkol, že po tom, čo z výroku pod bodom 1 rozsudku vypustil konanie obžalovaných vo vzťahu k poškodenému A., aj so škodou, ktorá mu mala byť spôsobená, neupravil celkovú výšku škody, ktorú mali obžalovaní C. a A. poškodeným uvedeným v bode 1 rozsudku spôsobiť. Zároveň niektorým poškodeným mala byť škoda spôsobená v slovenských korunách a niektorým v USD, pričom uvedené nenašlo odraz v skutkovej vete rozsudku pod bodom 1, keď celková výška škody bola uvedená v slovenských korunách, avšak správne mal byť súhrn škody spôsobenej v slovenských korunách uvedený v slovenských korunách a súhrn škody spôsobenej v USD v USD. Krajský súd rovnako konštatoval, že poškodený R. A. a W. A. si nárok na náhradu škody uplatnili riadne a včas a výška škody bola súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, avšak tento výrok o náhrade škody rozsudku súdu prvého stupňa nezodpovedá ustanoveniu § 287 ods. 1 Tr. poriadku.

Po preskúmaní odvolaniami napadnutého rozsudku, ako aj obsahu predloženého spisu, krajský súd v prvom rade poukazuje na vykonanie dôkazov týkajúcich sa jednotlivých skutkov, ktoré boli v bode 1, 2, 3 posúdené ako spolupáchateľstvom trestný čin podvodu podľa § 9 ods. k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zákona účinného do 31.12.2005, v bode 4 u obžalovaného B. C. ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 a v bode 5 u obžalovaného B. C. ako trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona účinného do 31.12.2005. Vo vzťahu k týmto skutkom boli pred súdom prvého stupňa a to tak pred zrušujúcimi uzneseniami Krajského súdu v Prešove, ako aj po nich vykonané dôkazy v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie ustáleného skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Tieto skutkové okolnosti považuje aj krajský súd za správne a s nimi sa stotožnil, a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu, z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností odkazuje. Krajský súd rovnako konštatuje, že aj prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcim podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu a to aj s prihliadnutím na návrhy a námietky procesných strán, pričom ani procesné strany sa v rámci odvolacieho konania nedomáhali vykonania ďalších dôkazov. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ aj pre konanie nadriadeného súdu, ktoré spočívalo v

zhodnotení vykonaných dôkazov v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 12 Tr. poriadku, na vytvorenie záverov o tom, či došlo k spáchaniu skutku, ak áno, ako a k akému. Z obsahu uvedeného rozsudku súdu prvého stupňa zároveň vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Výsledky vykonaného dokazovania jednoznačne tvoria ucelený celok tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akejkoľvek pochybnosti možno vyvodiť záver, že obžalovaní B. C. a A. A. spáchali skutky tak, ako ich ustálil súd prvého stupňa.

Vo vzťahu k skutkom 1, 2 a 3 rozsudku je v prejednávanej veci nesporné, že k odovzdaniu finančných prostriedkov za účelom vybavenia vstupných víz, resp. pracovných povolení do USA obžalovaným B. C. a A. A. zo strany jednotlivých poškodených došlo, čo zhodne vyplýva z výpovedí tak poškodených, ako aj obžalovaných, ktorí prevzatie finančných prostriedkov za uvedeným účelom nepopreli, resp. obžalovaný C. uviedol, že išlo o vybavovanie len víz a nie pracovných povolení. Sporné preto ostalo, či obžalovaní konali v úmysle uviesť poškodených do omylu a na ich úkor sa obohatiť alebo nie. V danom prípade sa krajský súd stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že obžalovaní v takomto úmysle konali, pretože finančné prostriedky prevzali a víza, resp. pracovné povolenia nevybavili, finančné prostriedky poškodeným nevrátili, ale utvrdovali ich, že víza vybavené budú, pričom rozhodnou skutočnosťou, ktorá o podvodnom úmysle obžalovaných svedčí je skutočnosť, že napriek tomu, že jednotlivým poškodeným uvádzali, že vybavenie víz bude trvať 2 - 3 týždne, až 1 mesiac, takto konali od konca roka 1999, kedy mali vylákať od M. F. sumu 190.000,- Sk až do novembra 2001, teda cca po dobu dvoch rokov, počas ktorej uvedené víza, resp. pracovné povolenia za takúto dlhú dobu jednotlivým poškodeným vo výroku rozsudku uvedeným vybaviť nedokázali a peniaze nevrátili a napriek tomu vybrali finančné prostriedky za totožným účelom od ďalších poškodených. Ďalšou skutočnosťou usvedčujúcou obžalovaných zo spáchania predmetných skutkov je skutočnosť, že od jednotlivých poškodených preberali sumy v rôznych výškach, z čoho je zrejme, že za vybavenie víz nebol stanovený nejaký fixný poplatok, ale tento bol stanovený ad hoc vo vzťahu k tomu, ktorému poškodenému, zrejme v závislosti od finančných možností toho, ktorého poškodeného a ochoty konkrétne sumu zaplatiť. O spáchaní skutku formou spolupáchateľstva obžalovaného C. s obžalovaným A. svedčí aj skutočnosť, že z výpovedí jednotlivých svedkov vyplýva, že peniaze prevažne odovzdávali obžalovanému A., ktorý ich následne mal odovzdať obžalovanému C., pričom viacerí svedkovia potvrdili, že boli na stretnutí v reštaurácii v Bratislave, kde boli svedkami stretnutia obžalovaného C. s obžalovaným A., ich jednaní, ako aj skutočnosti ako obžalovaný A. odovzdal obžalovanému C. peniaze na vybavenie víz, resp. pracovných povolení, príp. ako obžalovaný C. odovzdal obžalovanému A. peniaze na ubytovanie poškodených, ktorí s ním do Bratislavy pre víza vycestovali, kde napr. z výpovede svedka poškodeného F. vyplýva, že obžalovaný A. mu cestou do Bratislavy uvádzal, že vie vybaviť víza do USA a následne sa stretol aj s obžalovaným C., zložil peniaze A. celkovo 190.000,- Sk a videl ako ich tento dal C., kde následne peniaze pýtal keď boli C. a A. spolu, ale vrátené mu neboli. Z výpovedí viacerých svedkov poškodených vyplýva, že výšku jednotlivých súm dohadovali svedkovia poškodení prevažne s obžalovaným A., z výpovede svedka T. vyplýva, že videl ako obžalovaný A. dal peniaze obžalovanému C., svedok poškodený Q. uviedol, že keď odovzdával peniaze, bolo mu povedané, že keď sa víza nevybavia, všetky peniaze sa vrátia, okrem poplatkov, čo sa platilo na ambasáde, pričom všetko išlo cez A., svedok T. zároveň uviedol, že bol v kontakte len s obžalovaným A., ale jemu A. vravel, čo mu hovoril obžalovaný C.. Z uvedených skutočností ohľadom toho ako jednotliví svedkovia poškodení jednali s obžalovaným A., následne jemu odovzdávali finančné prostriedky, ktoré mal odovzdať obžalovanému C., čo niektorí svedkovia aj videli, zo skutočnosti, že obaja obžalovaní zhodne tvrdili tie isté rozhodné okolnosti ohľadom vybavenia víz, časového rámca ich vybavenia a prípadného vrátenia finančných prostriedkov v prípade ich nevybavenia, sa krajský súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že obaja obžalovaní konali formou spolupáchateľstva, na uvedenom konaní boli vopred dohodnutí, pričom krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje v časti, že obaja obžalovaní museli svoje konanie koordinovať, lebo obžalovaný A. by nevedel koľko má od jednotlivých poškodených žiadať, resp. kedy má prísť s poškodenými do Bratislavy, kde aj prišiel, títo boli svedkami toho ako sa obžalovaný C. s obžalovaným A. stretli. Krajský súd duplicitne udáva, že o podvodnom úmysle obžalovaných svedčí skutočnosť, že takto konali po dobu cca dvoch rokov napriek tomu, že žiadnemu z poškodených víza, resp. pracovné povolenia nedokázali vybaviť a peňažné prostriedky za vybavenie víz vybrali až do novembra 2001, napriek tomu, že peňažné prostriedky od M. F. vybrali už koncom roka 1999 a napriek tomu, že víza ani pracovné povolenia nevybavili a peniaze nevrátili, peniaze preberali od ďalších a ďalších poškodených. Zároveň o ich podvodnom úmysle svedčí aj skutočnosť,

že od jednotlivých poškodených od každého jedného z nich vyberali inú sumu za vybavenie víz resp. pracovných povolení a to od poškodeného Q. Q. 3.500,- USD, R. S. 15.000,- Sk, C. T. 2.000,- USD, D. K. 150.000,- Sk, E. U. 75.000,- Sk, A. F. 125.000,- Sk, B. G. 1.500,- USD, G. V. 3.000,- USD a M. F. 190.000,- Sk, teda takmer v každom jednom prípade inú peňažnú sumu.

Vo vzťahu ku skutku pod bodom 4 je obžalovaný B. C. usvedčovaný výpoveďami svedkov poškodených R. A. a W. A., ako aj listinným dôkazom a to písomnou zmluvou o pôžičke a výpoveďou svedka H. B.. Svedkovia poškodení A. a A. zhodne uviedli, že H. B. k nim doviedol obžalovaného C., či by nepožičali jeho firme D. peniaze na 3 mesiace a to sumu 400.000,- Sk, ktorú mu požičali, pričom po troch mesiacoch peniaze nevrátil, tak predĺžili zmluvu, potom obžalovaný C. nebral telefón, následne doniesol potvrdenie, že má dostať 19.000,- USD a z toho peniaze vráti, ale nevrátil. Keď podali trestné oznámenie tak C. peniaze vrátil, ale len vo výške 3-krát po 100.000,- Sk. Svedok H. B. potvrdil, že sprostredkoval stretnutie obžalovaného C. s A., oni sa dohodli, bol prítomný, keď C. prevzal od A. 4 krát 100.000,- Sk, ale nevie na čo ich použil, pričom jemu C. povedal, že vrátil všetko, ale A., že vrátil len 300.000,- Sk, s tým, že C. sa zatajoval, nedvíhal a menil čísla. Vo vzťahu k uvedenému skutku je nesporné, že k požičaniu finančnej hotovosti vo výške 400.000,- Sk obžalovanému C. poškodenými manželmi A. došlo, preto krajský súd skúmal len skutočnosť, či sa týmto konaním obžalovaný C. dopustil trestného činu kladeného mu obžalobou za vinu. Vzhľadom na správanie obžalovaného C. popísané svedkami poškodenými A. a svedkom H. B. o tom, že keď sa poškodení A. domáhali vrátenia peňazí, tak obžalovaný sa zatajoval, menil čísla a nedvíhal, v kontexte ďalších konaní obžalovaného C., za ktoré ho súd uznal za vinného v bode 1 až 3 a v bode 5 tohto rozsudku, a v kontexte s jeho majetkovými pomermi, keď z dokazovania vykonaného pred odvolacím súdom vyplynulo, že proti obžalovanému C., ako aj obchodnej spoločnosti D. s.r.o. sa už v čase prevzatia finančných prostriedkov od poškodených A. viedli viaceré súdne a exekučné konania a to aj pre obdobné konanie, je zrejmé, že obžalovaný C. využíval všetky možné spôsoby podvodného vylákania finančných prostriedkov, resp. zabezpečenia si ich, s poukazom na skutočnosť, že po podaní trestného oznámenia poškodenými manželmi A. peniaze vo výške 300.000,- Sk bol spôsobilý vrátiť, krajský súd dospel k záveru, že uvedené v súhrne preukazuje úmyselné podvodné konanie obžalovaného C. aj pod bodom 4 rozsudku, ktoré naplnilo skutkovú podstatu žalovaného trestného činu.

Vo vzťahu k bodu 5 rozsudku krajský súd udáva, že obžalovaný je usvedčovaný leasingovou zmluvou so spoločnosťou OTP Leasing a.s., ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo Rover 420 Di v hodnote 300.000,- Sk, ako aj výpoveďou svedka R., z ktorej vyplýva, že obžalovaný C. u nich požiadal o leasing na ojazdené motorové vozidlo, kde dodávateľom predmetu leasingu bola spoločnosť SK – TRUCK, s.r.o., s obžalovaným C. bola podpísaná leasingová zmluva a po prevzatí vozidla od spoločnosti SK – TRUCK, s.r.o. obžalovaný C. uhradil iba prvú zvýšenú splátku v sume 75.000,- Sk, spracovateľský poplatok vo výške 4.500,- Sk a následne sa zaviazal vozidlo splácať v mesačných splátkach po 10.819,60 Sk po dobu 36 mesiacov, pričom následne už zaplatil len ďalšie 4 splátky, zvyšné splátky neuhradil, preto z dôvodu neuhradenia leasingových splátok postúpili vec zmluvnému partnerovi J. M. Gross, ktorý v záverečnej správe uviedol, že B. C. nebol zastihnutý na žiadnej z adries, kde sa mal zdržiavať, predmet leasingu mal užívať C. U., vozidlo je poškodené a nachádza sa v servise, po čom bol predmet leasingu prevzatý ich spoločnosťou. Rovnako svedok M. potvrdil, že vozidlo odkúpila spoločnosť SK – TRUCK, s.r.o. od pána U. a následne OTP leasing uhradil kúpnu cenu, obžalovaný C. zaplatil akontáciu a vozidlo prevzal. Aj pri tomto skutku mal krajský súd popísané konanie obžalovaného C. za preukázané a z uvedeného dôvodu rovnako skúmal, či toto jeho konanie naplnilo skutkovú podstatu žalovaného trestného činu, pričom z rovnakých dôvodov ako konštatoval vo vzťahu ku konaniu obžalovaného C. pod bodom 4. rozsudku, dospel k záveru, že obžalovaný C. konaním pod bodom 5. rozsudku naplnil skutkovú podstatu trestného činu sprenevery podľa 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona účinného do 31.12.2005. Krajský súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa upravil popis skutku pod bodom 5 rozsudku tak, aby výška škody zodpovedala vykonanému dokazovaniu.

Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že obžalovaní B. C. a A. A. bode 1, 2, 3 rozsudku spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatili tým, že uviedli iného do omylu a spôsobili tak na cudzom majetku značnú škodu, obžalovaný B. C. v bode 4 rozsudku na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu a obžalovaný B. C. bode 5 rozsudku prisvojil si cudziu vec, ktorá bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu.

Na základe uvedeného aj krajský súd má za to, že správne preto prvostupňový súd konanie obžalovaných C. a A. v bodoch 1, 2, 3 rozsudku posúdil ako trestný čin podvodu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zákona účinného do 31.12.2005 spáchaného formou spolupáchateľstva a konanie obžalovaného C. v bode 4 rozsudku ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 a v bode 5 rozsudku ako trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, 3 Tr. zákona účinného do 31.12.2005.

Vzhľadom na skutočnosť, že vo výrokoch okresného súdu bola škoda uvedená v slovenských korunách, teda t.č. v neexistujúcej mene, bez prepočtu na menu Euro, krajský súd musel zrušiť napadnutý rozsudok a nanovo rozhodnúť tak, aby výrok rozsudku bol v súlade s platnou právnou úpravou. Navyše, výška škody pri skutku v bode 5 rozsudku nezodpovedala vykonanému dokazovaniu.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prvého stupňa správne zhodnotil všetky okolnosti prípadu a prihliadal aj na osoby obžalovaných, pričom s poukazom na odpis registra trestov obžalovaného C. vyplýva, že tento bol trikrát súdne trestaný, z toho v dvoch prípadoch sa na neho hľadí ako keby nebol odsúdený, avšak rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.11.2009, sp. zn. 1T/3/2000, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 19.05.2011, sp. zn. 5T/7/2010 bol uznaný za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zákona č. 140/1961 Z. z. a iné, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na 4 roky v I. NVS, s poukazom na značný časový odstup od spáchania jednotlivých skutkov obžalovaným C., ktorý je viac ako 20 rokov, aj krajský súd dospel k záveru, že je možné obžalovanému upustiť od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.11.2009, sp. zn. 1T/3/2000, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 19.05.2011, sp. zn. 5T/7/2010, nakoľko tento je možné považovať na nápravu páchatel'a za dostatočný.

Vzhľadom na odpis registra trestov obžalovaného A., z ktorého je zrejmé, že v tomto má uvedených 6 záznamov, pričom vo všetkých šiestich prípadoch sa na neho hľadí ako keby nebol odsúdený pre fikciu zahľadania odsúdenia, krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie o uložení samostatného peňažného trestu vo výmere 300,- eur, teda na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, spolu s uložením náhradného trestu odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, s poukazom na značný časový odstup od skutkov kladených obžalovanému A. za vinu, je rovnako možné považovať na nápravu páchatel'a za dostatočný.

Krajský súd konštatuje, že takto uložené tresty, resp. v prípade obžalovaného C. upustenie od súhrnného trestu je možné považovať za primerané a zákonné, vzhľadom na osoby páchatel'ov, ich pomery a možnosti ich nápravy, aj s poukazom na individuálnu a generálnu prevenciu. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o vine z vyššie uvedených dôvodov a následne aj výrok o treste, pri ukladaní trestu tento neukladal podľa ustanovení Dohovoru, resp. ustanovení § 37 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 u obžalovaného C. a podľa § 40 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 u obžalovaného A., nakoľko tieto ustanovenia považoval za nadbytočné vo vzťahu k trestom, ktoré ukladal.

Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, nanovo rozhodol aj o náhrade škody, pričom rovnako ako okresný súd podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku zaviazal obžalovaných C. a A. spoločne a nerozdielne zaplatiť poškodeným Q., S., T., K., U., F., G. a F. tam uvedené sumy a zaviazal obžalovaného B. C. zaplatiť škodu vo výške zodpovedajúcej zvyšku neuhradenej sumy, teda vo výške 100.000,- Sk poškodeným A. a A., nakoľko uvedení poškodení si nároky na náhradu škody uplatnili riadne a včas

Krajský súd rozhodol o odkázaní poškodenej G. V. s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces z dôvodu, že o jej nároku už bolo rozhodnuté v civilnom konaní. V danom prípade okresný súd mal nepripustiť poškodenú V. s nárokom na náhradu škody do konania, s poukazom na § 256 ods. 3, 4 Tr. poriadku, v spojení s § 46 ods. 4 Tr. poriadku, nakoľko táto si nárok na náhradu škody uplatnila v civilnom konaní a o tomto už bolo právoplatne rozhodnuté. V prípade ak okresný súd poškodenú V. s nárokom na náhradu škody do konania pripustil, o jej nároku už bolo potrebné rozhodnúť, avšak v prípade jeho priznania by išlo o duplicitne priznaný nárok.

Rovnako odvolací súd s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces aj poškodeného OTP Leasing a.s., nakoľko z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný uzavrel leasingovú zmluvu so spoločnosťou OTP Leasing a.s. na motorové vozidlo Rover 420 Di v sume 300.000,- Sk, pričom za vozidlo zaplatil zvýšenú splátku 75.000,- Sk ďalšie 4 splátky po 10.819,60 Sk a v konečnom dôsledku vozidlo bolo poškodenému OTP Leasing vrátené, preto sa krajský súd stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že dokazovanie ohľadom výroku o náhrade škody by presiahlo potreby trestného konania a toto by ho predĺžilo.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovaného A., že poškodených svojím konaním neuviedol do omylu, preto absentuje subjektívna stránka jeho konania vo forme zavinenia, úmyslu a že jeho konanie nenapĺňa znaky spolupáchateľstva s obžalovaným C., ale on sám bol obžalovaným C. uvedený do omylu, keďže bol jedným z tých, ktorému mal obžalovaný C. vybaviť víza a nevybavil, krajský súd v súhrne poukazuje na odôvodnenie tohto rozsudku vyššie, pričom opätovne dodáva, že skutočnosť, že obžalovaný A. spolu s obžalovaným C. jednotlivých poškodených uvedených v bode 1, 2, 3 tohto rozsudku uvádzali do omylu, v otázke zabezpečenia víz a pracovných povolení do USA a za týmto účelom prevzali jednotlivé tam uvedené finančné sumy, tieto víza nevybavili, ani peniaze nevrátili vyplýva práve zo skutočnosti, že peniaze prevzali, víza resp. pracovné povolenia vybaviť sľúbili s tým, že v prípade, ak sa nevybavia, peniaze vrátia, tieto peniaze nevrátili a takto konali od konca roka 1999 do novembra 2001, teda približne po dobu dvoch rokov, napriek tomu, že jednotlivým poškodeným víza sľúbili vybaviť v lehote dvoch, až troch týždňov, resp. jedného mesiaca, teda už po uplynutí nimi uvedenej lehoty od prvého prevzatia finančných prostriedkov, ku ktorému došlo od poškodeného M. F., tieto víza, resp. pracovné povolenia nevybavili, finančné prostriedky nevrátili a takto následne konali voči ďalším osobám po dobu ďalších cca dvoch rokov. Navyše bol to práve obžalovaný A., ktorý preberal od jednotlivých poškodených finančné sumy, tieto odovzdával obžalovanému C., čo potvrdili niektorí svedkovia poškodení, že videli na vlastné oči, o týchto sumách s nimi jednal a od každého z poškodených prevzal inú sumu za vybavenie víz, resp. pracovných povolení, čiže nebola stanovená jednotná suma, ale jednali ad hoc vo vzťahu ku každému poškodenému.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovaného C., že skutkové vety rozsudku v skutkoch jemu kladených za vinu s nedostatočnou obsahovou určitosťou vyjadrujú všetky skutkové okolnosti, ktorých predpokladom je právna kvalifikácia jeho trestného činu ako trestného činu podvodu, resp. sprenevery krajský súd udáva, že v bodoch 1, 2 a 3 je zrejmé aké sumy mali byť od jednotlivých poškodených vylákané a za akým účelom, teda za účelom vybavenia víz a pracovných povolení, rovnako tak, že tieto víza a pracovné povolenia vybavené neboli a peniaze vrátené neboli a tiež výška spôsobených škôd v sumách tam uvedených vo vzťahu k jednotlivým poškodeným. Rovnako tak vo vzťahu ku konaniu obžalovaného C. pod bodom 4 je uvedené akú sumu a od koho prevzal, v akej lehote ju mal vrátiť, skutočnosť, že ju v tejto lehote nevrátil a akú škodu tým mal poškodeným spôsobiť, pričom z vykonaného dokazovania vyplynuli aj jeho osobné a majetkové pomery v čase pôžičky a v bode 5 je jednoznačne uvedené akým konaním uzatvoril leasingovú zmluvu, na aké motorové vozidlo, aké splátky pritom uhradil, aké ďalšie sa zaviazal zaplatiť, že tie tieto splátky neuhradil a následne, že predmet leasingu previedol na neznámu osobu, teda je preukázané konanie v rozsahu takom, že napĺňa skutkovú podstatu žalovaných trestných činov, pričom opis tohto konania našiel odraz aj v skutkovej vete tohto rozsudku.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovaného C., že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že osobné motorové vozidlo značky Rover 420 Di neužíval on, ale pán C. U., ktorému bolo vozidlo odňaté leasingovou spoločnosťou krajský súd udáva, že nie je podstatné kto motorové vozidlo užíval, ale skutočnosť, že bol to práve obžalovaný C., ktorý leasingovú zmluvu s leasingovou spoločnosťou OTP Leasing a.s. uzatvoril a vo vzťahu, ku ktorej mal znášať záväzky z tejto zmluvy plynúce, pričom vozidlo si riadne prevzal.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovaného C. že súd vypočul na hlavnom pojednávaní dňa 22.02.2024 ako svedka S. U., napriek tomu, že táto osoba bola prítomná aj na hlavnom pojednávaní 06.10.2011 ako verejnosť, čo ho diskvalifikovalo z možnosti byť v konaní vypočutý ako svedok krajský súd udáva, že výpoveď svedka S. U. nie je jediným vo veci usvedčujúcim dôkazom vo vzťahu k skutku 5 rozsudku, ale rozhodné skutočnosti vyplývajú práve z leasingovej zmluvy medzi obžalovaným C. a spoločnosťou OTP Leasing a.s., ako aj z výpovede svedka R., z ktorých je zrejmé kto zmluvu uzatvoril, za akých podmienok a výpoveď svedka U. na hlavnom pojednávaní dňa 22.02.2024 bola vykonaná len za

účelom dokreslenia celkovej situácie. Navyše svedok U. si na uvedenom v hlavnom pojednávaní nevedel na nič spomenúť a musela mu byť čítaná jeho predchádzajúca výpoveď na odstránenie rozporov.

To boli podstatné dôvody na základe, ktorých odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je príпустný.